

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobkyně: **Đ. T. H.**, narozena X
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
bytem X

zastoupena advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 1618/30, Nusle, Praha 4

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Nusle, Praha 4

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 17. 1. 2024, č. j. MV-206817-4/SO-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 17. 1. 2024, č. j. MV-206817-4/SO-2023, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14. 11. 2023, č. j. OAM-40039-8/ZM-2023, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku ve výši 16 600 Kč, a to k rukám advokáta Mgr. Štěpána Svátka.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 14. 11. 2023, č. j. OAM-40039-8/ZM-2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím ministerstvo podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítlo žádost žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty. Žalobkyně do ČR přicestovala na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, ale během studia přípravného jazykového kurzu se rozhodla, že účel pobytu změnit a požádala o vydání zaměstnanecké karty. Podle správních orgánů tím obcházela kvóty na pracovní migraci ze země jejího původu. Její žádost tak zamítly pro rozpor se zájmy ČR.
2. Žalobkyně namítá, že ji nelze sankcionovat za výkon jejích práv a oprávněných zájmů. Žádost o zaměstnaneckou kartu podala v souladu s podmínkami § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány se ale meritem žádosti nezabývaly. Přehlédly či dezinterpretovaly pasáž důvodové zprávy k zákonu č. 179/2019 Sb., kterou bylo do zákona o pobytu cizinců vloženo zmocnění vlády k vydání kvót pro ekonomickou migraci, v níž se uvádí, že není zapotřebí uplatňovat kvóty ve vztahu k cizincům, kteří na území ČR již pobývají a chtějí účel pobytu změnit na výdělečný. Správní orgány tak rozhodly v rozporu s právní úpravou i úmyslem zákonodárce. V řízení nadto bylo zjištěno, že žalobkyně původní účel pobytu plnila, jazykový kurz organizovaný Českou zemědělskou univerzitou navštěvovala a studovala na soukromé škole reklamy. Jestliže existuje pravomocné rozhodnutí, že žalobkyně splnila podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, nelze v tomto řízení dospět k závěru, že obcházela zákon. Najevo nevyšly ani žádné důvodné pochybnosti ohledně toho, zda cílem pobytu žalobkyně bylo studium. Správní orgány rozhodly v rozporu se zásadou legitimního očekávání a vlastní praxí. Žalobkyně poukázala na několik konkrétních řízení na zastupitelských úřadech ČR v Drážďanech a v Tokiu o žádostech občanů země původu žalobkyně o zaměstnaneckou kartu, kdy nebyly aplikovány kvóty a žádosti byly schváleny. Napadené rozhodnutí se nezakládá na individuálním posouzení případu žalobkyně a provedeném dokazování, nýbrž je identické s řadou jiných rozhodnutí ve skutkově obdobných případech. Nepřípadné jsou rovněž úvahy žalovaného o výši mzdy, kterou by měla žalobkyně pobírat. Předložená pracovní smlouva stanoveným podmínkám odpovídá. Ze spisu ani z provedeného dokazování neplyne nic, co by prokazovalo naplnění § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Usnesení vlády představuje interní rozhodnutí a jako takové není právně závazné pro třetí osoby. Z nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu (dále „nařízení č. 220/2019 Sb.“), proto nelze dovozovat, že pobyt žalobkyně není v zájmu ČR. Žalobkyně není ohrožením bezpečnosti ČR, a proto na ni nelze použít § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení by se navíc mělo vztahovat jen na žadatele, kteří se na území ČR

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

nenachází na základě povolení k pobytu. Žalobkyně měla na základě studentského víza volný přístup na trh práce. Přijetí argumentace správních orgánů by znamenalo nepřípustné rozlišování mezi jednotlivými druhy pobytových oprávnění, ačkoliv faktický pobyt cizince na území je identický. Žalobkyně dále namítá diskriminaci na základě národnosti a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ohledně dopadů do jejího soukromého a rodinného života.

3. Žalovaná navrhuje žalobu zamítnout. S obdobnou argumentací žalobkyně se vypořádala v napadeném rozhodnutí. Žalobkyně není za výkon svých práv sankcionována. Nic jí nebránilo, aby původní účel (studium) plnila i nadále. Jsou-li však pro určitou zemi stanoveny kvóty pro ekonomickou migraci, není možné ignorovat úmysl vlády omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků. Nelze akceptovat postup žalobkyně, která krátce po příjezdu na území podala žádost o změnu účelu pobytu. Její jednání nasvědčuje tomu, že od počátku neměla v úmyslu studiem zvýšit svou kvalifikaci. Její pobyt nicméně nebyl „nežádoucí“ od počátku. Tím se stal, až když žalobkyně projevila úmysl neplnit původní účel pobytu, ale vykonávat nežádoucí nekvalifikovanou práci. Rozlišování mezi jednotlivými druhy povolení k pobytu vyplývá ze zákona. Odůvodněné změny účelu pobytu jsou běžně povolovány, ale žalobkyně jeho náhlou změnu ničím neodůvodnila. V případě žádosti o vydání zaměstnanecké karty zákon nepředpokládá posuzování přiměřenosti zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Na vydání zaměstnanecké karty není nárok. Odlišné zacházení s občany různých států při přístupu na pracovní trh je běžné. K odkazu žalobkyně na jiná řízení, v nichž byla žadatelům ze země původu žalobkyně zaměstnanecká karta vydána, uvádí, že každé rozhodnutí je založeno na posouzení konkrétních okolností. Při posouzení zájmu ČR však není bez významu vývoj počtu těchto žádostí. Povolení k pobytu za účelem studia je z hlediska přístupu na trh práce příznivější než zaměstnanecká karta. Žalobkyni navíc bylo uděleno oprávnění k pobytu za účelem jiné/ostatní s platností do 30. 9. 2024.
4. Žalobkyně v replice podtrhuje, že žalovaná nereagovala na její klíčovou argumentaci důvodovou zprávou k zákonu č. 176/2019 Sb. Pokud by účel pobytu neplnila, což ale není její případ, mohly správní orgány její pobytové oprávnění zrušit.
5. V podání ze dne 11. 10. 2024 žalobkyně na podporu své argumentace odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, týkající se zcela identické problematiky.
6. Žalovaná v duplice uvádí, že rozsudek NSS č. j. 1 Azs 158/2024-37 je jí znám, stejně jako rozsudek téhož soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56. Žalovaná s jejich závěry nesouhlasí a poukázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28, který se v obdobné věci neztotožnil se závěry NSS a žalobu zamítl. Žalovaná také v několika řízeních v obdobných věcech u NSS navrhla předložení věci rozšířenému senátu (sp. zn. 4 Azs 93/2024, sp. zn. 6 Azs 157/2024, sp. zn. 8 Azs 84/2024 a sp. zn. 10 Azs 172/2024). Soud by tak měl s rozhodnutím vyčkat skončení těchto řízení.

Podstatný obsah správního spisu

7. Žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 20. 12. 2022 do 31. 7. 2023. Dne 5. 6. 2023 žalobkyně požádala o vydání zaměstnanecké karty. Pracovat hodlala jako prodavačka smíšeného zboží v rozsahu 40 hodin týdně.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

8. Ministerstvo prvostupňovým rozhodnutím žádost zamítlo, jak je uvedeno v bodě 1 tohoto rozsudku. V odůvodnění shrnulo, že žalobkyně v době podání žádosti pobývala na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, konkrétně přípravného kurzu českého jazyka organizovaného Vysokou školou báňskou – Technickou univerzitou Ostrava (dále jen „VŠB-TUO“) k přípravě na studium bakalářského studijního programu Finance vyučovaného na Ekonomické fakultě VŠB-TUO. Ministerstvo konstatovalo, že žalobkyně žádost o vydání zaměstnanecké karty podala zanedlouho po svém příjezdu na území ČR ještě předtím, než vůbec mohla být jen částečně naplnit účel svého pobytu na území a aspoň zahájit studium akreditovaného studijního programu na vysoké škole. Žalobkyně požádala o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia u zastupitelského úřadu v Hanoji, kde nelze požádat o zaměstnaneckou kartu jinak než v rámci vládního programu *Klíčový a vědecký personál*, a to v celkovém množství 200 žádostí za rok podle nařízení č. 220/2019 Sb. Regulovat migraci a určovat, kteří cizinci mohou pobývat na území, je svrchovaným právem státu. Omezením počtu žádostí vyjádřila vláda zájem na tom, aby ze země původu žalobkyně přicházeli do ČR za účelem zaměstnání pouze cizinci s vysokou kvalifikací. Není proto v zájmu ČR, aby na území přicházeli občané země původu žalobkyně za účelem výkonu nekvalifikované nebo nízko kvalifikované práce. Přestože nařízení č. 220/2019 Sb. na žalobkyni přímo nedopadá, protože žádost o zaměstnaneckou kartu podala na území ČR, trvá tento zájem i v případě, že o zaměstnaneckou kartu žádá na území cizinec, který do ČR přicestoval na základě povolení k pobytu za účelem studia, ale tento účel nenaplnil. Jinak by totiž bylo možné takto obcházet omezení stanovená nařízením vlády. Povolení k pobytu za účelem studia je určeno k tomu, aby cizinec získal vzdělání v příslušném oboru, nikoliv aby se zabýval jinými činnostmi. Žalobkyně hodlala pracovat na pozici, která vyžaduje nanejvýš základní vzdělání, a tak by nemohla žádat o vydání zaměstnanecké karty v programu *Klíčový a vědecký personál* u zastupitelského úřadu v Hanoji. Není tedy v zájmu ČR vydat zaměstnaneckou kartu žalobkyni, která nenaplnila původní účel pobytu.
9. Odvolání obsahující obdobnou argumentaci jako žaloba žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla. Se závěry ministerstva se plně ztotožnila a odvolací námitky shledala nedůvodnými. Žalobkyně v odvolání odkazovala na svou výpověď při výslechu, který se ale v její věci nekonal. Ministerstvo také netvrdilo, že by žalobkyně do ČR přicestovala s úmyslem pracovat, nikoliv studovat. Není také pravdou, že by žalobkyně měla v průběhu přípravného jazykového kurzu volný přístup na trh práce. Nebyla diskriminována na základě národnosti. Odlišné zachází s občany různých států, pokud jde o přístup na trh práce, je běžné a má oporu ve smlouvách mezi ČR a těmito státy. Doplnila, že žalobkyně podala žádosti o prodloužení stávajícího pobytového oprávnění a o oprávnění k pobytu za účelem ostatní/jiné, o nichž dosud nebylo rozhodnuto.

Posouzení žaloby soudem

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny požadované náležitosti. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž ho přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, neshledal. Soud o žalobě

rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobkyně se na výzvu soudu nevyjádřila, tudíž se má za to, že s takovým postupem souhlasí.

11. Zaměstnanecká karta je jedním z druhů povolení k dlouhodobému pobytu podle zákona o pobytu cizinců. Podle § 42g odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců zaměstnanecká karta opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla za splnění dalších zákonných podmínek oznámena. Žádost o vydání zaměstnanecké karty se podává na zastupitelském úřadu. Pokud ale cizinec pobývá na území ČR na základě víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, může žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu (§ 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Výjimky z tohoto pravidla na žalobkyni nedopadají.
12. Je-li žádost o vydání zaměstnanecké karty podána na zastupitelském úřadu, může mít na rozhodování o ní vliv omezení, k němuž vládu zmocňuje § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce *na příslušném zastupitelském úřadu*, jde-li o žádosti o zaměstnaneckou kartu. Pokud by cizinec žádost podal po dosažení stanoveného maximálního počtu, žádost by byla dle § 169h odst. 4 zákona o pobytu cizinců nepřijatelná.
13. Vláda využila toto oprávnění a přijala nařízení č. 220/2019 Sb., kterým stanovila maximální počet žádostí o vydání zaměstnanecké karty, které lze v rámci období 1 roku podat na zastupitelském úřadu. Pro zastupitelský úřad ČR v Hanoji byl stanoven maximální počet 200 žádostí, a to pouze v rámci vládního programu *Klíčový a vědecký personál*.
14. Žalobkyně podala žádost o vydání zaměstnanecké karty v době, kdy na území ČR pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podle § 42d zákona o pobytu cizinců. Studium se podle § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců rozumí také účast na jazykové a odborné přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy organizované veřejnou vysokou školou, nebo účast na jazykovém a odborném kurzu pořádaném v rámci programu Evropské unie nebo na základě mezinárodní smlouvy.
15. Zákon umožňuje, aby cizinec, který pobývá na území ČR za určitým účelem, tento účel změnil. Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu však nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno.
16. Ministerstvo zamítlo žalobkyninu žádost podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tedy protože její pobyt na území je v rozporu se zájmem ČR.
17. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává, jsou-li dány důvody pro neudělení dlouhodobého víza podle § 56 zákona o pobytu cizinců [s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f)]. Mezi důvody nevydání tak patří i skutečnost, že pobyt cizince na území není v zájmu ČR nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území (§ 56 odst. 1 písm. j)).

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

18. Soud předně uvádí, že skutkově a právně podobnými případy se zabývaly již různé senáty NSS, a to nejen v rozsudcích č. j. 1 Azs 158/2024-37 a ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, ale následně například v rozsudcích ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44, ze dne 27. 2. 2025, č. j. 8 Azs 84/2024-48, a ze dne 28. 5. 2025, č. j. 6 Azs 157/2024, a v usnesení ze dne 18. 2. 2025, č. j. 4 Azs 93/2024-39 (tedy ve všech věcech, jejichž skončení měl soud podle žalované vyčkat).
19. Rozsudkem ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43, pak NSS zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 41 A 23/2024-28, na nějž žalovaná na svou podporu odkazovala. V obdobných věcech pak NSS rozhodl ještě například rozsudky ze dne 13. 2. 2025, č. j. 1 Azs 209/2024-46, ze dne 28. 2. 2025, č. j. 4 Azs 149/2024-48, a ze dne 28. 3. 2025, č. j. 4 Azs 199/2024-56, a usneseními ze dne 20. 2. 2025, č. j. 5 Azs 315/2024-29, ze dne 24. 2. 2025, č. j. 4 Azs 251/2024-28. Ve všech věcech se NSS neztotožnil s argumentací žalované a odmítl její podnět k postoupení věci rozšířenému senátu. Judikatura NSS je tak jednotná a ustálená. Soud proto i nynější věc posoudil podle východisek, k nimž NSS v uvedených případech dospěl. Takto ostatně zdejší soud postupoval již v rozsudcích ze dne 17. 12. 2024, č. j. 44 A 19/2024-37, ze dne 20. 1. 2025, č. j. 52 A 10/2024-46, a ze dne 24. 2. 2025, č. j. 57 A 8/2023-38, a č. j. 57 A 6/2024-34.
20. Závěry citované judikatury lze stručně shrnout tak, že správní orgány nemohou zamítnout žádost o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pracovní pozici, o kterou cizinec požádal již na území ČR, pouze s odkazem na to, že ČR má zájem na příchodu jen vysoce kvalifikovaných pracovníků ze země původu žalobkyně.
21. Závěr o tom, že pobyt cizince na území není v zájmu ČR, musí být založen na vyhodnocení konkrétních individualizovaných rizik (srov. např. rozsudky NSS ze dne 12. 5. 2022, č. j. 10 Azs 409/2021-50, ze dne 26. 5. 2022, č. j. 9 Azs 222/2021-32, nebo ze dne 23. 6. 2023, č. j. 8 Azs 278/2021-52). Nepostačuje existence informací, která mohou být podkladem pro systémové řešení, samotné však nepostačují pro rozhodnutí v individuálním případě (srov. rozsudky NSS ze dne 3. 3. 2023, č. j. 8 Azs 321/2021-44, a ze dne 17. 7. 2023, č. j. 10 Azs 389/2021-46, nebo č. j. 5 Azs 149/2024-56).
22. Správní orgány založily i v projednávané věci svůj závěr, že pobyt žalobkyně na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu ČR, na úvaze, že stanovení maximálního počtu žádostí o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji podle nařízení č. 220/2019 Sb. omezuje i možnost vydání zaměstnaneckých karet státním příslušníkům země původu žalobkyně pobývajícím na území ČR. Takový výklad je ale podle výše citované judikatury nesprávný. Účelem tohoto nařízení nebylo omezit počet žádostí podávaných ministerstvu na území ČR, nýbrž pouze těch, které jsou podávány na konkrétním zastupitelském úřadě. Zákonodárce mohl kvóty pro žádosti o zaměstnaneckou kartu spojit se státní příslušností (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52), ale spojil je se zastupitelským úřadem. Nařízení č. 220/2019 Sb. tedy nijak neomezuje cizince, včetně státních příslušníků země původu žalobkyně, kteří na území ČR již dlouhodobě pobývají a řádně plní původní účel pobytu, aby podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců požádali o změnu účelu pobytu. Podpůrně lze poukázat i na úmysl předkladatele vyjádřený v důvodové zprávě k zákonu č. 176/2019 Sb., na niž ostatně správně poukázala i žalobkyně a podle níž „[z]avedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat“ (Parlament České republiky, Poslanecká sněmovna, VIII. volební období, 2018, tisk č. 203). Z nařízení č. 220/2019 Sb. tedy nelze dovozovat nezáměr ČR o přijímání státních příslušníků země původu žalobkyně za účelem výkonu nekvalifikované práce. Správní orgány přisuzují uvedenému nařízení regulaci, která v něm není, a současně nezohledňují požadavek, aby důvod pro nevydání zaměstnanecké karty podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců byl u konkrétního žadatele vždy dostatečně individualizován.

23. Soud konstatuje, že i žalobkyně pobývala na území ČR na základě oprávnění k pobytu za účelem studia a chtěla tento účel změnit na výdělečný postupem podle § 42g odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Kvóty stanovené nařízením č. 220/2019 Sb. se tak na ni nevztahovaly, neboť žádost o zaměstnaneckou kartu nepodala na zastupitelském úřadu v Hanoji, ale přímo v ČR. Ministerstvo tak zamítlo žalobkyninu žádost podanou v ČR s odkazem na zájem ČR vyjádřený kvótami pro zastupitelský úřad v Hanoji nezákonně.
24. Na tomto závěru nic nemění ani podpůrná argumentace správních orgánů týkající se obcházení stanovených kvót. Odkazem na možné obcházení zákona ve snaze zdůraznit zájem ČR totiž nelze rozšiřovat oprávnění podle § 181d zákona o pobytu cizinců.
25. Se správními orgány lze souhlasit, že oprávnění k pobytu za účelem studia by se nemělo stát nekontrolovanou vstupenkou cizinců na území ČR (srov. rozsudek NSS č. j. 10 Azs 172/2024-44) a nemělo by být odhlíženo od skutečností nasvědčujících tomu, že cizinec svým jednáním zneužívá možnosti podat žádost o vydání zaměstnanecké karty na území ČR, přestože by tak nemohl učinit na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji. Pokud by to konkrétní okolnosti věci odůvodňovaly, mohly správní orgány zaměstnaneckou kartu nevydat pro některý z důvodů podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky NSS č. j. 5 Azs 149/2024-56, a č. j. 7 Azs 256/2024-43, nebo usnesení NSS č. j. 5 Azs 315/2024-29), nebo z důvodu zneužití dlouhodobého víza k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza, resp. neplnění tohoto účelu podle § 46 odst. 6 ve spojení s § 46 odst. 1 větou druhou zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudky zdejšího soudu č. j. 44 A 19/2024-37 nebo č. j. 57 A 8/2023-38). V takovém případě by správní orgány musely příslušný důvod uvést i ve výroku rozhodnutí a ten odpovídajícím způsobem odůvodnit. To ale neučinily.
26. Správní orgány svá rozhodnutí založily výlučně na důvodu nevydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Svá rozhodnutí neopřely o to, že by žalobkyně obcházela stanovený maximální počet žádostí podle nařízení č. 220/2019 Sb. prostřednictvím studijního pobytového oprávnění, ani o to, že ke dni podání žádosti o zaměstnaneckou kartu neplnila účel, pro který jí bylo původní povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. Tyto skutečnosti ostatně nebyly v předcházejícím řízení vůbec zjišťovány ani prokazovány.
27. Z toho důvodu se soud nezabýval argumentací žalobkyně, že dosavadní účel pobytu plnila. Soud totiž nemůže předjímat, na jakém důvodu správní orgány založí případné zamítnutí žádosti žalobkyně v dalším řízení. Pokud by hodlaly žádost opětovně zamítnout a zaměstnaneckou kartu nevydat, protože žalobkyně neplní účel, pro který jí bylo původní povolení k dlouhodobému pobytu vydáno, je v první řadě na nich, aby takový závěr prokázaly a vypořádaly se s případnými tvrzeními důkazními návrhy žalobkyně (srov. rozsudky NSS č. j. 10 Azs 172/2024-44 a č. j. 1 Azs 209/2024-46). Na okraj však soud

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

poznává, že v žalobě uvedená tvrzení, že žalobkyně navštěvovala jazykový kurz na České zemědělské univerzitě a poté studovala reklamu, zjevně odporují obsahu správního spisu, protože žalobkyně měla jazykový kurz navštěvovat na VŠB-TUO a správní spis neobsahuje žádné informace o jakémkoliv navazujícím studiu.

28. K poukazu žalobkyně na řízení u zastupitelských úřadů ČR v Drážďanech a v Tokiu, v nichž měla být žadatelům ze země původu žalobkyně vydána zaměstnanecká karta, soud uvádí, že žádost o zaměstnaneckou kartu takto mohou podat pouze cizinci splňující podmínky § 169g odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což není případ žalobkyně. Žalobkyně se proto nenacházela ve stejném právním postavení jako jiní státní příslušníci země jejího původu, kteří své žádosti úspěšně podali na zastupitelských úřadech ČR v Drážďanech a Tokiu, a tak nemohla důvodně očekávat stejné zacházení (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 158/2024-37).
29. Vzhledem k důvodům, které vedly ke zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí, se soud pro nadbytečnost nezabýval dalšími žalobními námitkami souvisejícími s tím, proč správní orgány nemohly žádost žalobkyně zamítnout s odkazem na zájem ČR plynoucí z nařízení č. 220/2019 Sb. Jestliže správní orgány nebudou moci v dalším řízení žádost žalobkyně o zaměstnaneckou kartu podanou přímo v ČR zamítnout pro rozpor se zájmem ČR vyjádřeným jen kvótami podle nařízení č. 220/2019 Sb., nemá jejich vypořádání pro právní postavení žalobkyně v dalším řízení význam. Soud se proto níže ve stručnosti vyjadřuje jen k námitkám, které s tímto zrušovacím důvodem přímo nesouvisí.
30. Ve vztahu k doložené pracovní smlouvě správní orgány netvrdily, že by nesplňovala podmínky pro vydání zaměstnanecké karty na sjednanou pracovní pozici. Výši dohodnuté mzdy jen podpořily svůj závěr o tom, že daná práce nevyžaduje zvýšené kvalifikační požadavky a že nespadá do programu *Klíčový a vědecký personál*.
31. K obecně vznesené námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí stran přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně je třeba konstatovat, že žalobkyně příslušnou odvolací námitku nevznesla, čímž se o její posouzení sama připravila. Zákon o pobytu cizinců totiž explicitně nevyžaduje, aby se správní orgány zabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty do soukromého a rodinného života žadatele. Povinnost správního orgánu posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života může přesto plynout přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; srov. např. rozsudky NSS ze dne 31. 3. 2022, č. j. 10 Azs 183/2020-33, nebo ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023-33), avšak jen tehdy, pokud v řízení vyjdou najevo skutečnosti, které by mohly činit rozhodnutí správního orgánu nepřiměřeným zásahem. Je to přitom především samotný cizinec, kdo by měl správní orgán na takové skutečnosti upozornit. Žalobkyně nicméně v tomto ohledu zůstala zcela pasivní.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, a proto ho podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož je stejnými vadami zatíženo i prvostupňové rozhodnutí a žádost žalobkyně bude třeba znovu komplexně posoudit z hlediska splnění (pozitivních i negativních) podmínek pro vydání zaměstnanecké karty, přistoupil soud i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Právním názorem vyjádřeným v tomto rozsudku jsou správní orgány vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalobkyni, která byla procesně plně úspěšná, soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 16 600 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 13 600 Kč, kterou tvoří odměna za čtyři úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, repliky a podání ze dne 11. 10. 2024 podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „advokátní tarif“)]. Dále odměnu tvoří čtyři paušální částky po 300 Kč jako náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Konečně přiznanou náhradu nákladů řízení tvoří též zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 16 600 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. října 2025

JUDr. David Kryška v.r.
samosoudce